

Lectorium Rosicrucianum
Mednarodna šola Zlatega rožnega križa

Tretji dan alkimi?ne poroke Christiana Rozenkreuza

Ezoteri?na analiza Alkimi?ne poroke Christiana Rosenkreuza (v originalu Chymische Hochzeit Christiani Rosencreutz anno 1459) Jana van Rijckenborgha

Tretji od sedmih dni alkimi?ne poroke Christiana Rosenkreuza je dan preizkušenj. Tukaj berete izvorno besedilo tretjega dne iz posvetitvenega romana Johanna Valentina Andreaeja (izdanega leta 1616). V besedilu je nekaj izbranih komentarjev ezoteri?ne analize Jana van Rijckenborgha. Celotni komentar je objavljen v tiskani izdaji. Poleg tega lahko poiš?ete povezave na sorodne vsebine, ki so jih napisali u?enci šole Lectorium Rosicrucianum.

Zaradi lažje orientacije pri spletnem branju smo h komentarjem dodali podnaslove.

V slovenskem jeziku je izšel prevod iz nemš?ine v dveh delih pri Založbi Rosa iz Ljubljane.

[Prvi del: Prva izdaja leta 2009](#)

[Drugi del: Prva izdaja leta 2009/2010](#)

Vse pravice so pridržane, zlasti glede prevoda. Prepovedano je razmnoževanje kateregakoli dela besedila in slik s tiskanjem, fotokopiranjem ali shranitvijo v elektronski obliki ter v kateremkoli drugem postopku brez vnaprejšnjega dovoljenja založnika.

TRETJI DAN

Preizkušnje

Kakor hitro je napo?il ljubi dan in je nad gorami vzšlo svetlo sonce ter na nebu zopet za?elo opravljati svojo nalogo, so moji dobri bojovníki za?eli vstajati s postelj in se polagoma pripravljati na preizkušnje. Eden za drugim so znova prihajali v dvorano, nam zaželeli dober dan in spraševali, kako smo pono?i spali. Ko so videli vrvi, so se nam mnogi smejali, ker smo se tako obupani predali in nismo zaupali sre?i ali nesre?i kakor oni. Drugi pa, ki so bili bolj prestrašeni, so bili veliko bolj zadržani. Opravi?ili smo se zaradi nespameti in upali, da bomo kmalu prosti ter bomo lahko imeli ta posmeh za šalo, medtem ko se oni še niso izognili vsemu in morda je bila najve?ja nevarnost še pred njimi.

Ko so se kon?no vsi zbrali, so se, kot že prej, zaslišali glas trobent in udarci po pavkah. Prepri?ani smo bili, da se bo predstavil ženin. Vendar smo se motili. Kot prejšnji dan se je zopet pojavila mladenka. Oble?ena je bila v rde? žamet, opasana pa z belim pasom. Na glavi je nosila zelen lovorov venec, ki ji je izredno pristajal. Niso je ve? spremljale lu?ke, ampak približno dvesto mo? v oklepih, kot ona vsi v rde?em in belem.

Kakor hitro se je dvignila s prestola, je prišla k nam ujetnikom. Pozdravila nas je in rekla: »Da so nekateri od vas spoznali svojo bedo, je mojemu strogemu gospodu vše? in vam bo to tudi popla?al.« Ko me je ugledala v mojem obla?ilu, se je zasmejala in rekla: »Glej, glej, tudi ti si se podal pod jarem! Menila sem, da se boš prav ti dobro pripravil!« S temi besedami mi je priklicala solze v o?i.

Komentar št. 13: Ogenj sodbe v vhodnem templju

Tako se tretji dan za?ne z ognjem sodbe v vhodnem templju. (...)

Vsak kandidat mora biti sposoben, da na tehtnici zdrži sedem uteži. Nedvomno boste spoznali, katere so te uteži. To je sedem žarkov sedmeregga Duha, s katerimi mora biti pravi kandidat usklajen. Kdor se nanje ne odzove pozitivno, bo zaradi lastnega stanja, kot rojen iz narave, poslan nazaj v smrtno naravo. Kdor se ho?e odtegniti dialektiki, nima pa še potrebnih lastnosti, bo vedno znova vržen nazaj v dialektiko. To ni kazen, je zakon. (Jan van Rijckenborgh: Alkimi?na poroka, prvi del, str. 118)

Zlata tehtnica s sedmimi utežmi

Nato je ukazala, naj nas odvežejo in odvedejo na mesto, s katerega smo lahko dobro videli tehtnico. Rekla je: »Morda se vam godi bolje kot komu od predrznih, ki stojijo tu še nezvezani.«

Medtem so sredi dvorane obesili zlato tehtnico in postavili majhno mizo, pokrito z rde?im žametom. Na njej je bilo sedem uteži, najprej precej velika, nato posebej štiri majhne in kon?no, tudi posebej, še dve veliki. Glede na svojo velikost so bile uteži tako težke, da tega nih?e ne bi mogel ne verjeti ne razumeti. Vsak mo? v oklepu je imel poleg golega me?a tudi mo?no vrv. Skladno s številom uteži so bili razdeljeni v sedem skupin. Iz vsake je bil eden izbran za eno utež.

Mladenka se je ponovno povzpela na svoj visoki prestol. Priklonila se je in za?ela glasno govoriti:

*?e kdo v slikarjev atelje,
ki slik sploh ne razume, gre,
o tem sijajno govori,
smejali se mu bodo vsi.*

*?e kdo v umetniške gre kroge,
pa ne spada med izbrane,
z mnogo bliš?a tam deluje,
mu zasmeh ne izostane.*

*?e ga niso imeli v mislih,
tega, ki k poroki pride,
se s sijajem tam pojavi,
temu ves zasmeh ne uide.*

*?e spleza kdo na tehtnico,
pa ga ne stehtajo uteži,
se kvišku dvigne s silo vso,
smejali se mu bodo vsi.*

Tehtanje cesarjev, kraljev in gospodov

Kakor hitro je mladenka to povedala, je enemu od mladeni?ev velela, naj vse postavi v vrsto in enega za drugim spuš?a na tehtnico. Eden od cesarjev se ni upiral. Priklonil se je pred mladenko in stopil na tehtnico v svojem državnem ornatu. Nato je vsak vodja skupine položil na tehtnico svojo utež. Cesar je v splošno za?udenje vse vzdržal. Zadnja utež pa je le bila preteška. Dvignil se je s tako žalostjo, da se je zasmilil celo mladenki, kot se mi je zdelo. Svojim je namignila, naj mol?ijo, dobrega cesarja pa so nezvezanega predali šesti skupini.

Za njim je prišel cesar, ki je ponosno stopil na tehtnico. Pod suknjo je nosil veliko, debelo knjigo, zaradi ?esar je menil, da bo uspel. Komaj je vzdržal tretjo utež, ga je neusmiljeno potegnili navzgor. Ker mu je zaradi strahu še izpod suknje padla knjiga, so se za?eli vsi vojaki smejati. Zvezali so ga in predali tretji skupini. Tako se je godilo še nekaterim

cesarjem. Vsem so se rogali in jih zvezali.

Nato je prišel majhen mož, tudi cesar, s skodrano rjavo brado. Po običajnem klanjanju je stopil na tehtnico. Bil je tako neomajen, da sem menil, da bi vzdržal vse uteži, ?etudi bi jih bilo še ve?. Tedaj je mladenka hitro vstala, se mu priklonila in mu dala nadeti suknjo iz rde?ega žameta. Kon?no mu je podala eno od mnogih lovorovih vej, ki jih je imela na stolu. Povabila ga je, naj se usede na stopnice njenega prestola.

Predolgo bi trajalo, ?e bi pripovedoval, kako se je zatem godilo drugim cesarjem, kraljem in gospodom. Omeniti pa moram, da je ostalo le malo teh visokih glav, ?eprav sem v nasprotju s svojo bojznijo našel v njih mnoge kreposti. Eden ni mogel vzdržati te uteži, drugi one, nekateri dveh, drugi treh, štirih ali petih. Le malo jih je prestalo preizkušnjo. Tistim, ki so odpovedali, so se pošteno smejali.

Ko se je kon?ala tudi preizkušnja plemi?ev, u?enjakov in drugih ter je pri vsakem stanu ostal le eden ali dva, v?asih pa celo nih?e, so prišli na vrsto gospodje sleparji ljudstva in tisti, ki so izdelovali Lapis Spitalauficus. (Ironi?na oznaka za sredstvo proti vsem težavam kot imitacija lapisa philosophicus, kamna modrih). Na tehtnico so jih postavili s takim posmehom, da je celo meni v vsem trpljenju skoraj po?il trebuh od smeha. Niti ujetniki se niso mogli ubraniti smeha. Ve?ini ni bilo treba po?akati na sodbo sodiš?a, ampak so jih z bi?i pregnali stran od tehtnice in jih peljali k drugim ujetnikom, vsakega k svoji skupini.

Od velike množice jih je ostalo tako malo, da me je sram imenovati število. Med njimi so bile tudi visoke osebe, ?eprav so tako tega kot onega po?astili z obla?ilom iz žameta in lovorovo vejo.

Ko je bila preizkušnja kon?ana in razen nas, ubogih zvezanih psov, ni bilo nikogar ve? ob strani, je stopil naprej eden od stotnikov in rekel: »Milostna gospodi?na, ?e je vaši milosti vse?no, postavimo te uboge ljudi, ki so spoznali svojo nespamet, brez nevarnosti in le za šalo na tehtnico. Mogo?e je med njimi vendarle kaj dobrega.«

Najprej sem bil v veliki stiski, kajti v moji nesre?i me je zelo tolažilo, da morda le ne bom zašel v sramoto in me od tehtnice ne bodo pregnali z bi?em. Nisem namre? dvomil, da so mnogi ujetniki želeli, da bi ostali deset no?i pri nas v dvorani.

Ker pa je mladenka dovolila, se je moralo tako tudi zgoditi. Odvezali so nas in nas enega za drugim postavili na tehtnico. ?eprav je ve?ini spodletelo, jih niso ne zasmehovali ne bi?ali, ampak so jih mirno postavili ob stran. Moj tovariš je bil peti. Dobro se je držal, zaradi ?esar so se mnogi razveselili, še posebej stotnik. Mladenka mu je izkazala običajno priznanje.

Komentar št. 14: Kaj je resni?no spoznanje Boga?

Kaj je resni?no spoznanje Boga? Nau?iti se morate spoznati Boga kot vir življenja, kot edino dobro, kot Tao, kot ga imenuje stara kitajska modrost: ne teoreti?no, ne dogmatično, ne na ukaz, ampak dejansko in resni?no. To ni misti?na usmerjenost, ne razumsko dojetje, ampak popolno neosebno odpiranje celotnega bitja prvemu žarku popolnega števila. Kandidata se tako lahko dotaknejo neskon?na trdnost, neomajna gotovost in neizmerna dobrota, ga obdajo in se ga polastijo. Skozi vsa nasprotovanja se prvi? v ?lovekovem življenju rodi življenjska osnova, ki se nikoli ve? ne umakne in nima ni?esar opraviti z običajnim življenjem. Gnosti?ni ?lovek mora v prvi vrsti najti to osnovo, stati mora na tej skali. To je prva utež, ki jo mora vzdržati. (Jan van Rijckenborgh: Alkimi?na poroka, prvi del, str. 141-142)

Christian Rosenkreuz gre na tehtanje: »On je tisti!«

Zatem sta se spet dva hitro dvignila. Bil sem osmi. Ko sem trepetaje stopil na tehtnico, me je moj tovariš, ki je sedel tam v žametnem suknji?u, prijateljsko pogledal, in celo mladenka se je nekoliko nasmehnila. Ko sem vzdržal vse uteži, je ukazala, naj me na silo potegnejo navzgor. Trije možje so se obesili na drugo skodelo tehtnice, vendar niso dosegli ni?esar. Tedaj je eden od mladeni?ev vstal in zelo glasno zaklical: »On je tisti!« nakar je drugi odgovoril: »Osvobodite ga,« v kar je mladenka privolila.

Potem, ko so me sprejeli s potrebnimi predpisanimi obredi, so mi dali na izbiro, da rešim enega od ujetnikov, ki mi je bil vše?. Nisem dolgo premišljeval. Izbral sem prvega cesarja, ki se mi je najbolj smilil. Bil je osvobojen in z vsemi ?astmi se nam je pridružil.

Ko je tudi zadnji stopil na tehtnico in bil prelahak, je mladenka zagledala vrtnice, ki sem jih snel s klobuka in jih držal v rokah. Po pažu je prosila zanje. Rad sem ji jih podaril. Tako se je to prvo dejanje kon?alo okrog desete ure dopoldan in znova so zadonele trobente, ki jih trenutno še nismo mogli videti.

Šest sodb

Medtem so se morale skupine s svojimi ujetniki umakniti in po?akati na sodbo. Sestavljen je bil svet iz sedmih stotnikov in nas. Mladenka, ki mu je predsedovala, nam je predstavila primer. Vsak naj bi povedal svoje mnenje, kaj naj se zgodi z ujetniki. Prvo mnenje je bilo, naj vse ubijejo, enega na hujši na?in kot drugega, glede na to, kako so se soo?ili s postavljenimi pogoji. Drugi so jih hoteli obdržati ujete, vendar ne eno ne drugo ni ugajalo ne predsednici ne meni.

Kon?no smo cesar, ki sem ga osvobodil, neki knez, moj tovariš in jaz zadevo uredili takole: najprej naj odli?ne gospode tiho odpeljejo iz gradu. Druge bi lahko odstranili nekoliko bolj posmehljivo. Slekli bi jih in jih pustili oditi gole. ?etrte naj bi bi?ali s šibami ali izgnali s psi. Tiste, ki so se dan prej voljno predali, naj bi brez kazni pustili oditi. Objestneže pa, ki so se pri v?erajšnji ve?erji vedli tako nespodobno, naj bi glede na njihove prestopke kaznovali po telesu in življenju.

To mnenje je mladenki ugajalo in prevladalo je. Vrhu vsega so vsem odobrili še kosilo, kar so jim tudi takoj sporo?ili. Razglasitev sodbe je bila predstavljena na opoldansko uro. Tako je bilo posvetovanje kon?ano.

Dvorno kosilo

Mladenka se je s spremstvom podala na svoje obi?ajno mesto. Nam so dodelili zgornjo mizo s prošnjo, naj se s tem zadovoljimo, dokler ne bo vsa stvar kon?ana in nas bodo odvedli k ženinu in nevesti. S tem smo se radi strinjali.

Medtem so ujetnike spet privedli v dvorano in vsakega namestili glede na njegov položaj. Ukazali so jim tudi, naj se vedejo nekoliko spodobneje kot v?eraj. Ta ukaz pa ni bil potreben, kajti pogum jim je tako ali tako pošel.

Ne da bi komu laskal, ampak zavoljo resnice moram re?i, da so se visoke osebe na splošno najbolje prilagodile temu nenadejanemu položaju. Z njimi so ravnali sicer preprosto, a spoštljivo. Sicer svojih strežnikov tudi sedaj še niso mogli videti, nam pa so bili vidni, kar me je zelo razveselilo. ?eprav nas je sre?a povzdignila, se nismo imeli za boljše od drugih in smo jih hrabрили, da se ne bo kon?alo tako grozno. Radi bi od nas izvedeli za sodbo, vendar nam je bilo strogo prepovedano o tem karkoli govoriti. Tolažili smo jih, kolikor smo le mogli, in pili z njimi, da bi jih vino vsaj malo razveselilo.

Odlikovanje z zlatim runom

Naša miza je bila pokrita z rde?im žametom. Na njej je bila srebrna in zlata pivska posoda, kar so drugi opazovali z za?udenjem in veliko bole?ino. Preden smo se usedli, sta prišla oba mladeni?a in vsakega od nas v imenu ženina po?astila z zlatim runom, na katerem je bil lete?i lev. Povabili so nas, naj ga nosimo pri mizi in visoko spoštujemo ime ter dostojanstvo reda (ki ga je sedaj osnovalo njegovo veli?anstvo in v katerega naj bi nas kmalu sprejelo z ustrezno slovesnostjo). Odlikovanje smo sprejeli z veliko ponižnostjo in obljubili, da bomo poslušno naredili vse, kar je želelo njegovo veli?anstvo. Poleg tega je imel paž pri sebi listek, na katerem smo bili navedeni po pravilnem vrstnem redu. Svoje mesto na njem bom zamol?al, da mi ne bo kdo o?ital ošabnosti, kar bi bil prekršek proti ?etrtri uteži.

Nevidni služabniki

Ker je bil naš obed zelo obilen, smo enega od mladeni?ev vprašali, ali smemo poslati nekaj hrane svojim prijateljem in znancem. Ker ni bilo nobenih pomislekov, smo vsi po služabnikih poslali jedi svojim znancem. Ker ti služabnikov še

vedno niso videli in zato niso vedeli, od kod hrana prihaja, sem hotel enemu sam nekaj odnesti. Kakor hitro pa sem vstal, mi je moj služabnik dal eno po buči s sporočilom, da me hoče samo prijateljsko opozoriti, saj če bi kateri od pažev to videl, bi povedal kralju, kar se mi ne bi štelo v dobro. Ker pa ni tega opazil nihče drug, me ne namerava izdati, jaz pa naj v prihodnje bolje pazim na dostojanstvo reda. S temi besedami mi je služabnik tako odločno pokazal moje mesto, da sem se na stolu še dolgo komaj upal premakniti. Zahvalil sem se mu za zvesto svarilo, kolikor sem to zmožgel v naglici in strahu.

Fortunina žaša

Kmalu so se spet zaslišale trobente, žesar smo bili že vajeni. Vedeli smo, da naznanjajo mladenko. Pripravili smo se, da jo sprejmemo. Zopet je prišla z običajnim spremstvom in na visokem stolu. Eden od mladeničev ji je prinesel visoko zlato žašo, drugi pa pergamentni svitek. Ko se je ljubko dvignila s stola, je od mladeniča vzela žašo in nam jo predala z besedami, da nam jo podaja v imenu kralja, njegovega veličanstva. Njemu v žast naj kroži med nami. Na pokrovu je bila Fortuna, umetelno ulita iz zlata. V roki je držala frfotajočo rdečo zastavico. Pil sem z manj veselja, ker mi je bila varljivost sreče dovolj znana.

Komentar št. 15: O pomenu zlate Fortune

Zlata Fortuna je boginja sreče, najvišje sreče, ki jo lahko užije žloveški otrok; sreče, da sme vstopiti v stanje nastajanja resničnega žloveka; sreče žive duše, da sme dalje k Duhu, ki oživlja. Ta sreča je stanje večnosti in nima ničesar skupnega s krhko in muhasto srečo, ki jo žloveku prinese naravno rojstvo. (Jan van Rijckenborgh: Alkimična poroka, prvi del, str. 170)

Mladenka je bila, tako kot mi, okrašena z zlatim runom in levom, iz žesar sem sklepal, da je morda predsednica reda. Zato smo jo vprašali, kako se red imenuje. Odgovorila nam je, da še ni žas za to razkritje, ker zadeva z ujetniki še ni zaključena. Zato so tudi njihove oči še zaprte. To, kar se je do sedaj zgodilo nam, bi jih samo razžalilo in ujezilo, žeprav ni nič v primerjavi s žastjo, ki nas še žaka.

Razglasitev sodbe

Od enega od mladeničev je dobila pergament, sestavljen iz dveh delov. Prvi skupini so prebrali približno naslednje:

priznajo naj, da so prehitro verjeli neresničnim, izmišljenim knjigam, preveč zaupali sami sebi in tako prišli v ta grad, v katerega nikoli niso bili poklicani. Mogoče se jih je večinoma nameravala tu okoristiti, da bi živeli veličastneje in sijajneje. Drug drugega so tudi zapeljevali ter pahnili v posmeh in sramoto. Zato so zaslužili primerno kazen.

To so ponižno priznali s stiskom roke. Druge je nagovorila nekoliko strožje, približno tako:

zelo dobro so vedeli in se zavedali, da so pisali neresnične knjige, zavajali druge in jih goljufali. Tako so pri mnogih ranili kraljevsko žast. Vedeli so tudi, katere brezbožne in zapeljive podobe so uporabljali, saj niso prizanesli niti Božjemu trojstvu, ampak so ga uporabljali za varanje dežel in ljudi. Sedaj je prišlo na dan, s kakšnimi zvijačami so zalezovali poštene goste in zlorabljali nespametne. Javno je tudi znano, da so se vdajali vlačuganju, prešuštvu, požrešnosti in drugim nečistim stvarjem, kar je v nasprotju z javnim redom našega kraljestva. Na kratko, vedeli so, da so pri enostavnem žloveku ponižali kraljevsko veličastnost in zato priznajo, da so očitni sleparji naroda, podleži in barabe. Zaslužijo si, da so loženi od poštenih ljudi in strogo kaznovani.

To so neradi priznali. Ker pa ni bila le mladenka tista, ki jim je prisegla smrt, ampak se je tudi druga stran silovito obrnila proti njim in se enoglasno pritožila, da so jo zlonamerno zavajali, so končno v bolečinah podali svojo izpoved, da bi prepregili še večjo nesrečo. Dodali pa so, da se jim tisto, kar se je tu zgodilo, ne sme šteti v preveliko zlo. Plemeniti gospodje so namreč na vsak način hoteli priti v grad in so za to obljubljali dobro plačilo. Zato so uporabili vse svoje zvižgane, kar se je sedaj razkrilo vsem. Ker pa jim ni uspelo, po svojem mnenju niso bili nič bolj krivi kot gospodje. Ti bi morali biti sami tako razumni in se zavedati, da vsak, ki bi bil gotov, da bo lahko prišel v grad, ne bi plezal z njimi prek sten v tako veliki nevarnosti in za tako borno plačilo.

Kar pa zadeva njihove knjige, so jih tako dobro prodajali, da so bili vsi, ki se drugače niso mogli preživljati, prisiljeni v takšno prevaro. Upali so tudi, da bo sodba pravična, do cesar so imeli na svojo gorečo prošnjo pravico tako gospodje kot služabniki, in da ne bo ugotovljena niti ena pregreha.

S takimi in podobnimi besedami so se hoteli opravičiti. Odgovor pa se je glasil: njegovo kraljevo veličanstvo se je odločilo kaznovati vse in vsakega, vendar enega bolj kot drugega. Kar so izpovedali, je sicer delno res, zato tudi gospodom ne bo nič podarjeno. Tisti pa, ki so se namenoma ponujali in nespametne zapeljali proti njihovi volji, naj se pripravijo na smrt. Ravno tako tudi tisti, ki so z neresničnimi knjigami ranili njegovo kraljevo veličanstvo, kar so dokazovale njihove knjige in spisi.

Mnogi so nato začeli presunljivo tožiti, jokati in rotiti, prositi na kolenih, kar pa ni pomagalo. Zelo me je žudilo, kako stanovitna je bila mladenka, saj nam je njihova beda vsem priklicala solze v oči (čepprav so večini od nas povzročili mnogo trpljenja in bolečin) in pri nas zbudila sočutje.

Hitro je odposlala paža. Vrnil se je z vsem možni v oklepah, ki so bili prej pri tehtanju. Prejeli so ukaz, naj vsak vzame svojega ujetnika in naj gredo v urejeni procesiji na velik vrt, tako da je šel en mož v oklepu vedno z enim ujetnikom. Vsak je spoznal svojega tako hitro, da sem se žudil. Tudi mojim tovarišem iz prejšnje noči so dovolili, naj gredo nezvezani na vrt in prisostvujejo sodbi.

Komentar št. 16: O pomenu sodb

Popravkov, o katerih izrpnoporočajo tudi sveti spisi vseh časov, ne smete vzeti kot kazni v dialektičnem smislu, ne kot maščevanja. Imeti jih morate za zagotovilo za proces osvoboditve, Božji načrt za svet in človeštvo ter zaščito vseh tistih, ki jih to zadeva. (...)

Zakaj je v Alkimični poroki osvetljena ta temna stran človeškega življenja? Da bi tiste, ki vas je poklicala vizija Gnoze in se hočete približati misterijem, postavili pred nujnost resnice, odkritosti in stvarnosti. Samo resnica vas lahko osvobodi. (Jan van Rijckenborgh: Alkimična poroka, prvi del, str. 163)

Prizorišče na dvoru

Kakor hitro so vsi odšli ven, se je mladenka dvignila s stola in prosila, naj sedemo na stopnice prestola in se prav tako udeležimo sodbe. Nismo odklonili, ampak smo vse pustili na mizi (razen dragocene aše, ki jo je mladenka dala mladeniču v hrambo) in se v svojem okrasju odpeljali ven na premičnem prestolu, ki se je premikal tako lahno, da se nam je zdelo, kot bi lebdeli v zraku, dokler nismo prišli na vrt, kjer smo vsi vstali.

Vrt ni bil posebno lep, ugajalo pa mi je, da so bila drevesa postavljena v takem redu. Tam je bil tudi prekrasen vodnjak s čudovitimi podobami in napisi ter nenavadnimi znamenji (ki jih bom opisal v eni od prihodnjih knjig, če bo Bog hotel). Na vrtu je bila postavljena lesena tribuna, pokrita z lepo poslikanimi tkaninami. Druga nad drugo so stale štiri galerije. Prva je bila lepša od ostalih in prekrita z belo zaveso iz tafta, tako nismo mogli vedeti, kaj je bilo skrito pod njo. Druga je bila prazna in nezakrita. Zadnji dve pa sta bili zastrti z rdečim in modrim taftom.

Kakor hitro smo prišli do tribune, se je mladenka globoko priklonila, zaradi cesar smo se silno prestrašili. Lahko smo uganili, da kralj in kraljica nista daleč. Ko smo se tudi mi spoštljivo priklonili, kot se spodobi, nas je mladenka po zavutih stopnicah peljala na drugo galerijo, na kateri je sama zasedla najvišje mesto, mi pa smo ostali pri prejšnji razporeditvi. Kako se je cesar, ki sem ga rešil, vedel do mene sedaj in tudi že prej pri mizi, ne morem povedati, ne da bi mu očitaj

slabega. Lahko bi se zavedal, kako pobit in zaskrbljen bi bil sedaj, če bi moral čakati na sodbo v zasmehu, in je bil samo zaradi moje pomoči deležen dostojanstva in visokega položaja.

Izvršitev sodb

Medtem se je približala mladenka, ki mi je izročila povabilo, in je tu doslej še nisem videl. Najprej je zatrobila v pozavno in glasno napovedala razglasitev sodbe:

»Moje kraljevo veličanstvo, najvišji med vsemi gospodi, si želi, da bi vsi, ki so se tu zbrali na njegovo povabilo, imeli take odličnosti, da bi lahko njemu v čast v večjem številu olepšali poročno slavlje. Ker pa je Bogu, vsemogočnemu, ugajalo drugače, se njegovo veličanstvo zaradi tega ne sme pritoževati, ampak se mora proti svoji volji držati starih hvalevrednih zakonskih navad tega kraljestva. Da pa bodo po vsem svetu hvalili prirojeno usmiljenost njegovega veličanstva, je s svojimi svetovalci in plemečini sklenil bistveno omiliti sprejeto sodbo. Kot prvo naj bosta gospodom in vladarjem podarjena tako življenje kot tudi svoboda. Njegovo veličanstvo vas ljubeznivo prosi, da se ne jezite, ker ne morete prisostvovati prazniku v njegovo čast, ampak pomislite, da vam je vsemogočni Bog že naložil več, kot je primerno in kot lahko v miru nosite, ter da podeljuje svoje darove na način, ki je tudi nam nedojemljiv. Vašemu ugledu tudi ne bo škodovalo, če vas je naš red zavrnil, saj vsi res ne zmoremo vsega. Ker pa so vas zapeljali malopridneži, zaradi tega ne bodo ušli kazni. Njegovo veličanstvo je nadalje sklenilo, da vam bo v kratkem dalo *Catalogus haereticorum* (katalog krivovesrtev) ali *Index expurgatorius* (Lista očiščenih spisov), da boste lahko poslej z večjo preudarnostjo ločevali dobro od slabega.

Njegovo veličanstvo želi tudi kmalu pregledati svojo knjižnico in zavajajoče spise žrtvovati Vulkanu. Prosi vas, da mu pri tem pomagate in s svojimi spisi naredite enako. Upa, da bo tako v prihodnje konec vsega zla in težav. Poleg tega naj vas opomnimo, da si v bodoče ne prizadevate več tako nepremišljeno priti sem. Tako opravičilo zapeljivcev ne bo potrebno in vas ne bodo zasmehovali ter zaničevali. Končno njegovo veličanstvo upa, ker pač dežela od vsakega nekaj terja, da se nihče ne bo pritoževal in se bo odkupil z verižico ali čim drugim, kar že ima pri roki, in se bo od nas ločil kot prijatelj. Spremili ga bomo, da se bo vrnil k svojim.

Drugih, ki niso vzdržali prve, tretje in četrte uteži, njegovo veličanstvo ne bo spustilo na tako lahek način. Da pa bodo tudi oni zautili njegovo blagost, se ukaz glasi, naj jih slečejo do nagega in jih pošljejo stran. Kdor je bil prelahak pri drugi in peti uteži, naj bo poleg razgaljenja zaznamovan z enim, dvema ali več vžganimi znamenji, v skladu s tem, koliko lažji ali težji je bil. Tiste, ki jih je potegnila navzgor le šesta ali sedma utež, bodo obravnavali nekoliko bolj milostno.«

Tako je šlo dalje, kajti za vsako kombinacijo je bila odrejena posebna kazen, vendar bi trajalo predolgo, če bi o vsem pripovedoval.

»Kdor se je v čeraj zvečer prostovoljno umaknil, sme oditi brez kazni.

Sleparji ljudstva, ki niso vzdržali nobene uteži, pa naj bodo glede na primer kaznovani zoper telo in življenje z mečem, vrvjo, vodo ali palicami. Sodbe je treba izvršiti nepreklicno, drugim v svarilo.«

Nato je naša mladenka prelomila palico. Zatem je druga mladenka, ki je prebrala sodbo, zatrobila v pozavno in z velikim spoštovanjem stopila k tistim, ki so stali za zaveso.

Število ujetnikov in njihovih uteži

Ne morem pustiti, da bralcu ne bi razkril števila ujetnikov. Sedem jih je bilo, ki so vzdržali eno utež, in enaindvajset, ki so vzdržali dve. Petintrideset jih je vzdržalo tri, petintrideset štiri, enaindvajset pet in sedem šest uteži. Med tistimi, ki so prišli do sedme, a je niso mogli vzdržati, je bil tisti, ki sem ga osvobodil. Poleg tega jih je bilo veliko, ki so popolnoma odpovedali. Nekaj pa jih je bilo, ki so vse uteži potegnili navzgor.

To sem z vneto izražal in napisal na svojo malo tablico, ko so vsi stali pred nami. Presenetljivo je, da med tistimi, ki so kaj dosegli, nihče ni bil enak drugemu. Čprav jih je petintrideset, vzdržalo tri uteži, so bile pri enem to uteži ena, dva in tri, pri drugem tri, štiri in pet, pri tretjem pet, šest in sedem in tako dalje. Med stošestindvajsetimi, ki so nekaj dosegli,

presenetljivo ni bil nihče enak drugemu. Vse bi lahko poimenoval po njihovih utežeh, češar pa trenutno še ne smem. Upam pa, da bom to kasneje lahko razodel in ustrezno pojasnil.

Pijača pozabe

Ko je bila sodba prebrana, so bili gospodje čisto zadovoljni, ker pri taki strogosti niso pričakovali tako blage sodbe. Zato so dali več, kot je bilo pričakovano, odkupili so se z verižicami, dragulji, zlatom, denarjem in drugim, kar so pač imeli pri sebi, ter se spoštljivo poslovili.

Čeprav je bilo kraljevim služabnikom prepovedano, da bi jih pri odhodu zasmehovali, mnogi niso mogli zadržati smeha. Saj je bilo res smešno, kako hitro so jo pobrisali, ne da bi se ozrli. Nekateri so še prosili, naj jim kmalu pošljejo obljubljeni seznam knjig. S svojimi knjigami so hoteli ravnati tako, da bo to ugajalo kraljevemu veličanstvu. To so jim seveda še enkrat obljubili in pri vratih vsem tudi dali piti oblivionis haustus (Pijača pozabe), da bi pozabil na svojo nesrečo.

Za njimi so se poslovili tisti, ki so se zvečer prostovoljno umaknili. Zaradi njihovega poštenja so jih pustili oditi, vendar naj ne bi nikoli več prišli sem na tak način. Če pa jim bo kdaj razodeto kaj več, kakor je bilo drugim, bodo zelo dobrodošli.

Medtem so druge slekli in z njimi potem ravnali različno, glede na njihove prestopke. Nekaj so jih poslali stran golih, a nedotaknjenih. Nekaj so jih pregnali z zvončki in kraguljčki. Druge so pospremili z bičanjem. Na kratko, kazni so bile tako različne, da ne morem naštetih vseh. Končno so prišli na vrsto še zadnji, pri katerih je kaznovanje trajalo nekaj dlje. Minilo je kar veliko časa, preden so nekatere obesili, druge obglavili, nekaj so jih vrgli v vodo, ostale pa so usmrtili na druge načine.

Pri usmrčitvah so mi tekle solze iz oči, pa ne zaradi kazni, ki so jo zaradi svojih zločinov resnično zaslužili, ampak zaradi človeške slepote, zaradi katere se vedno znova ukvarjamo s tem, kar je od prvega padca dalje za nas zapečaten.

Samorog, lev in golob

Tako se je vrt, ki je bil prej tako poln, hitro izpraznil. Razen vojakov ni bilo na njem nikogar več.

Ko se je vse to zgodilo in je pet minut vladala tišina, se je pojavil lep, snežno bel samorog z zlato ovratnico, v katero je bilo vgraviranih nekaj črk. Šel je k vodnjaku in se spustil na prednje noge, kot bi hotel izkazati čast levu, ki je tako nepremišljeno stal na vodnjaku, da sem mislil, da je iz kamna ali bronca. Ta je takoj zgrabil goli meč, ki ga je držal v tacah, in ga na sredini prelomil, tako da sta oba dela, kot sem menil, potonila v vodnjaku. Nato je rjovel tako dolgo, dokler ni bel golob v kljunu prinesel oljčne vejice, ki jo je lev takoj požrl in bil potem zadovoljen. Samorog pa se je veselo vrnil na svoje mesto.

Komentar št. 17: O pomenu misterijskih živali

Ko samorog, v Bogu razvneta volja, stopi na vrt posvetitve, lev prelomi meč in pusti, da se potopi v vodnjaku, izviro voda, kot dokaz, da je ogenj sodbe minil in se lahko začne delo alkimične poroke. Mogoče levje rjojenje se dvigne kot krik radosti. Tedaj prileti snežno bel golob z oljčno vejico v kljunu. Veste, da je bil golob vedno simbol Duha. Spomnite se Jordana, kjer je Jezus Gospod prejel Duha v podobi goloba, ki se je spustil nadenj. (...)

Golob predstavlja tu inteligentnega in življenja, ki v vseh okoliščinah služi resničnemu miru, miru Boga. Delo mora biti opravljeno v miru in z mirom. Zato ima golob v kljunu oljčno vejico. Nese jo levu, na vrt pa se spušča Božji mir. (Jan van Rijckenborgh: Alkimična poroka, prvi del, str. 204)

Vodeni ogled po gradu

Náša mladenka nas je nato po zavutih stopnicah odpeljala s tribune in ponovno smo se priklonili pred zastorom. V vodnjaku smo si morali umiti glave in roke ter tam za trenutek po?akati v vrsti, dokler se kralj po skrivnem hodniku ni znova podal v svojo sobano. Tudi nas so s posebno glasbo, bliš?em in sijajem ter ob živahnih pogovorih pospremili v sobano, kjer smo bili že prej. To se je zgodilo okrog ?etrte ure popoldne.

Da nam ?as medtem ne bi tekel prepo?asi, je mladenka vsakemu od nas dodelila paža. Paži so bili oble?eni v dragocena obla?ila in bili so zelo u?eni. O vseh stvareh so govorili tako pametno, da smo se sramovali. Naro?eno jim je bilo, naj nas vodijo po gradu (a le na dolo?ena mesta) in nam, kolikor je le mogo?e, krajšajo ?as po naših željah. Medtem se je mladenka poslovila (Odhod mladenke, ki prinaša svetlobo) s tolažbo, da se bo znova pojavila pri ve?erji, po kateri bi praznovali obred suspensionis ponderum (Obešanje uteži). Prosila nas je, naj potrpežljivo po?akamo na naslednji dan, ko nas bodo predstavili kralju.

Kraljevska knjižnica in grobnica

Ko nas je zapustila, je vsak od nas delal, kar mu je bilo najljubše. Nekateri so si ogledovali lepe ploš?e, jih celo prisovali in se spraševali, kaj pomenijo nenavadni simboli na njih. Drugi so se morali znova osvežiti s hrano in pija?o. Mene pa je paž skupaj z mojim tovarišem popeljal po gradu. Tega ne bom nikoli obžaloval. Poleg mnogih prelepih starin mi je pokazal tudi kraljevo grobnico, pri ?emer sem se nau?il ve?, kot je napisano v vseh knjigah. Tam je bil tudi prelep feniks, o katerem sem pred dvema letoma izdal posebno knjižico.

Komentar št. 18: O pomenu feniksa

Simbol feniksa je zmeraj zbujal najve?jo pozornost ljudi, na primer romantikov. Zato obstajajo mnoge legende, ki se nanašajo na edino resnico. Stara judovska legenda poro?a o neizmerno velikem pti?u, ki se v?asih pojavi na zemlji. Gre preko oceana, medtem ko njegova glava nosi nebo. Legendo boste sedaj verjetno dobro razumeli. Feniks, velika sila vstajenja ve?nosti, je oznaka prastarega univerzalnega živega telesa univerzalne žive verige, oblikovane v najzgodnejšem obdobju, za?enši s prvim bratstvom, ki se je razodelo v ?asu, pa vse do mlade Gnoze: mogo?na svetloba, mogo?na sila, veli?astni feniks, ki drsi preko zemlje, stoji na oceanu in sega z glavo do neba. (Jan van Rijckenborgh: Alkimi?na poroka, prvi del, str. 212)

Nameravam objaviti tudi razprave o levu, orlu, grifonu, sokolu in drugih, s skicami in napisi, da bi bili zapiski koristnejši. Žal mi je ostalih tovarišev, ker so zamudili pogled na tako dragocene zaklade, a zdi se mi, da je to bila posebna volja Boga.

S svojim mladeni?em sem najbolj užival; vsak mladeni? je namre? odpeljal varovanca na kraje, ki so mu ugajali glede na njegovo nagnjenje. Mojemu mladeni?u so bili zaupani klju?i, tako da me je doletela ta sre?a prej kot druge. Na ogled je sicer povabil tudi ostale, vendar so menili, da je take grobove mo? najti le na pokopališ?u, kamor bodo že šli kdaj drugi?, ?e je tam sploh kaj videti. Spomenikov, ki sva jih oba prisovala in prepisovala napise na njih, ne bom zamol?al svojim hvaležnim u?encem.

Druga stvar, ki sva si jo ogledala, je bila dragocena knjižnica, kakršna je obstajala tudi pred reformacijo. O tem ne bom veliko govoril, ?eprav se mi vzradosti srce, kadar koli pomislim nanjo, ker bo kmalu izšel katalog o njej. Ob vhodu v prostor je stala velika knjiga, kakršne nisem še nikoli videl. V njej so bile zapisane vse podobe, dvorane, vrata, vsi napisi, uganke in podobno, ki jih je mo? videti po vsem gradu.

?eprav so mi obljubili, da bom tudi o tem [lahko poro?al], se mi zdi, da ?as za to še ni prišel in moram prej še boljše spoznati svet. V vsaki knjigi je bila naslikana podoba avtorja. Mnoge od njih so morale biti zažgane, kot sem razumel, da bi bil pri poštenih ljudeh izbrisan tudi vsak spomin nanje.

Ko sva si vse temeljito ogledala in ravno ko sva šla spet ven, je prišel drugi mladeni?. Najinemu mladeni?u je zašepetal nekaj v uho, nakar mu je le-ta predal klju?e, s katerimi se je drugi takoj povzpел po stopnicah. Najin mladeni? pa je zelo prebledel. Ko sva ga znova zasula s prošnjami, nama je rekel, da kraljeva visokost ne želi, da si kdo ogleda knjižnico in grobove. Zato naju prosi, da o ogledu nikomur ne poveva, ?e nama je njegovo življenje ljubo, saj je vse že zanikal.

Nihala sva med strahom in veseljem, vendar sva o zadevi molčala, in nihče ni več vprašal po njej. Na obeh krajih sva prebila tri ure, česar nisem nikoli obžaloval.

Čeprav je že odbila sedma ura, nam niso dali še ničesar za jesti. Lakote pa ni bilo težko prenesti zaradi vsega, kar smo videli. Pri taki postrežbi bi se lahko postil celo življenje.

Ura in globus

Med drugim so nam pokazali tudi lepe vodomete, jame in vsakovrstne umetniške delavnice, med katerimi ni bilo nobene, ki ne bi presegala vseh naših umetnosti, tudi če bi vse združili. Prostori so bili razvrščeni v polkrogu, da bi lahko vedno imeli pred očmi dragocen urni mehanizem, ki je stal na sredini na sijajnem stolpu, da bi se vsi lahko ravnali po poti planetov, ki jo je dobro prikazoval. Znova sem lahko ugotovil, česa primanjkuje našim umetnikom, čeprav ni moja naloga, da jim to povem.

Končno sem prišel v veliko dvorano, ki so si jo drugi že dolgo ogledovali. Sredi nje je stal velik globus s premerom tridesetih evljev. Skoraj polovica globusa je bila vkopana v zemljo, razen majhnega dela, na katerem so bile stopnice. Globus sta s pomočjo posebnega mehanizma zlahka obračala dva moža, tako da se je vedno videl le tisti del, ki je bil nad obzorjem.

Čeprav sem opazil, da je služil isto posebnemu namenu, nisem mogel ugotoviti, čemu naj bi bili namenjeni zlati krogi, nameščeni na različnih mestih.

Moj mladenič se je zaradi tega zasmel in mi svetoval, naj pogledam natančneje. Končno sem odkril, da je bila tudi moja domovina označena z zlatom. Zato je moj tovariš poiskal svojo in videl, da je zaznamovana tudi ta. Enako je bilo z domovinami drugih, ki so prestali preizkušnjo. Mladenič nam je povedal, da je včeraj stari Atlas, kakor se je imenoval astronom, pokazal njegovemu kraljevemu veličanstvu, da se zlate točke ujemajo z domovinami posveencev.

Ko je videl, da se podcenjujem, pri moji domovini pa vendarle stoji točka, je enega od stotnikov poslal, naj prosi za nas, da bi nas postavili na tehtnico, na srečo ali nesrečo in ne da nam bi škodilo, predvsem zato, ker je domovina enega od nas nosila še posebno dobro znamenje. Tako mi tudi mladenič, ki je med vsemi imel največjo moč, ni bil dodeljen brez vzroka. Za to sem se zahvalil in si še bolj vneto ogledoval svojo domovino. Ugotovil sem, da je bilo poleg kroga tudi nekaj lepih črt, česar ne govorim zato, da bi se hvalil. Še več sem videl na globusu, česar pa nečem oznaniti. Vsak naj sam razmisli, zakaj nima vsako mesto filozofa.

V notranjosti globusa

Nato nas je mladenič popeljal v globus. Narejen je bil tako, da je bila na morju, kjer je bilo največ prostora, nameščena plošča, na kateri so bila tri posvetila in ime avtorja. Lahko si jo previdno dvignil in se po deski podal v notranjost, kjer je bilo prostora za štiri osebe. Tam je bila le okrogla deska, na katero smo se namestili in lahko celo podnevi (takrat pa je bilo že temno) opazovali zvezde. Po mojem mnenju so bili to sami granati, ki so se v pravilnem redu in tirnicah tako lepo svetili, da skoraj nisem hotel več ven. Mladenič je to povedal mladenki, ki me je s tem pogosto dražila.

Bil pa je že skoraj čas obeda in v globusu sem se tako dolgo razgledoval, da sem bil pri mizi skoraj zadnji. Zato se nisem mudil še dlje. Ko sem spet oblekel suknjič, ki sem ga prej odložil, in stopil k mizi, so mi služabniki izkazali toliko časti, da si od sramu nisem drznil dvigniti pogleda. Tako sem nevede pustil stati mladenko, ki me je čakala ob strani. Kmalu je to opazila, me prijela za suknjič in me odvedla k mizi.

Zdi se mi nepotrebno pripovedovati o glasbi in drugem veličastju, ne samo zato, ker tega ne bi mogel opisati v zadostni meri, ampak tudi zato, ker sem vse pohvalil že prej, kolikor sem to zmožel. Konec koncev je bilo vse le umetnost in ljubkost.

Smešne ljubezenske zgodbe

Po našem pripovedovanju, kako smo preživeli popoldan, čeprav sem zamolčal knjižnico in kipe, in nas je vino že

spravilo v dobro voljo, je mladenka začela govoriti:

»Dragi gospodje, sprla sem se z eno od svojih sester. V sobi imava orla. Pridno ga hraniva in vsaka hoče biti njegova ljubljenska. Zato se večkrat prepirava. Te dni sva sklenili, da greva skupaj do njega. Postal naj bi last tiste, do katere bo bolj ljubezniv. Tako se je zgodilo in kot običajno sem v roki nosila lovorovo vejico, sestra pa je ni imela. Ko naju je zagledal, je sestri takoj dal vejico, ki jo je imel v kljunu in si zaželel moje, ki sem mu jo dala. Sedaj vsaka meni, da ima najraje njo. Kaj naj torej storim?«

Komentar št. 19: O pomenu orla

Orel, mogoče ni simbol znova vzpostavljene povezave Duha in duše, prejme od prve sestre lovorovo vejico. Vse, po čemer le-ta tako zelo hrepeni, gre od nje k živi duši, duhovni duši, orlu, ki njeno ljubezen sprejme. Istočasno pa vejico, upanje, podari tisti sestri, ki je še nima. S tem so vsi, ki proučujejo Alkimično poroko, pa tudi tisti, ki se bližajo prazniku v poročni dvorani, postavljeni pred večno dejstvo, da je Božja ljubezen, ki se mora udejaniti v pravem človeku, podarjena vsakemu bitju, in da brez razlike žari nad dobrim in zlim. (Jan van Rijckenborgh: Alkimična poroka, prvi del, str. 252)

Mila mladenkina pripoved je vsem ugajala in vsak si je želel slišati rešitve. Ker pa so vsi pogledali mene in priakovali, da bom začel, se je moja duša tako zmedla, da nisem znal storiti ničesar drugega, kot pripoved nadomestiti z drugo, in spregovoril sem:

»Milostna gospodična, vprašanje vaše milosti bi bilo lahko rešiti, če me ne bi nekaj skrbelo. Imel sem dva tovariša, oba sta me neizmerno ljubila. Ker pa sta dvomila, kateri mi je najljubši, sta sklenila nepriakovano stežki k meni. Tisti, ki bi ga objel, bi bil pravi. To sta tudi storila. Prvi pa drugemu ni mogel slediti, zaostal je in zajokal. Drugega sem sprejel z zaudenjem. Ko sta mi pojasnila svoje ravnanje, se nisem znal odločiti in še vedno nisem našel dobrega nasveta.«

Mladenka se je ušla, vendar je dojela, kaj sem hotel. Odgovorila je: »Torej, zdaj sva si bot, poiščiva rešitev od drugega gospoda«. Vendar pa sem jim že dal idejo in nekdo drug je začel:

»Pred kratkim je bila v mojem mestu neka mladenka obsojena na smrt. Ker pa se je sodniku smilila, je razglasil: če obstaja kdo, ki se želi zanjo bojevati, lahko to stori. Mladenka je bila vse dvema mladenčema. Prvi od njiju se je bil takoj pripravljen bojevati se zanjo. Prišel je, da bi priakal svojega nasprotnika. Medtem se je pojavil tudi drugi. Ker pa je prišel prepozno, se je domislil, da se bo kljub temu bojeval, vendar bo namenoma pustil, da ga prvi premaga. Tako bi mladenka ostala pri njem, kar se je tudi zgodilo. Imeti pa jo je hotel tudi prvi. Sedaj pa mi povejte, gospodje, komu pripada?«

Mladenka se ni mogla zadržati in je rekla: »Mislila sem, da sem mnogo izkusila, vendar sem se ujela v mrežo. Rada bi slišala še kaj.«

»Seveda«, je dejal tretji. »Velike dogodivščine, ki sem jo sam doživel, še niste slišali. V mladosti sem ljubil častivredno mladenko. Da bi dosegel cilj svoje ljubezni, sem moral za pomoč prositi starko, ki me je končno odvedla k njej. Zgodilo pa se je, da so njeni bratje prišli ravno takrat, ko smo bili vsi trije sami. Zelo so se razjezili in mi hoteli vzeti življenje. Ker pa sem tako zelo prosil, sem moral priseči, da bo vsaka eno leto moja žena. Sedaj mi povejte, gospodje, naj vzamem naprej staro ali mlado?«

Tej uganki smo se vsi zelo smejali. Čprav so se o tem nekateri potihoma pogovarjali, ni hotel odločiti nihče. Takrat je začel črti:

»V nekem mestu je prebivala častivredna in plemenita gospa, ki je bila povsod priljubljena, še posebno pri mladem plemiču, ki pa je preveč zahteval od nje. Končno mu je odgovorila: če jo bo v mrzli zimi odvedel v lep zelen rožni vrt, mu bo izpolnila željo, če pa ne, naj se ji ne prikaže več pred oči. Plemič je prepotoval vse dežele, da bi našel človeka, ki bi mu pomagal. Končno je naletel na starega možička, ki mu je obljubil pomoč, če mu bo dal polovico premoženja. Plemič je pristal in vsak je opravil svoje delo. Gospo je povabil na svoj vrt, ki je bil proti priakovanjem ves zelen, vesel in topel. Spomnila se je svoje obljube. Želela si je le, da še enkrat odide k soprogu, ki mu je nato z vzdihom in solzami potožila svoje trpljenje. Ker je spoznal njeno zvestobo, jo je poslal nazaj, da bi ustregla zaljubljenцу, ki si jo je vdano

pridobil.

Soprogova poštenost je tako zelo ganila plemi?a, da se mu je zdelo grešno, da bi se dotaknil tako ?astivredne žene. S spoštovanjem jo je poslal nazaj k soprogu. Ko je moži?ek slišal za zvestobo obeh, ni hotel vzeti ni?esar, ?eprav je bil reven, ampak je plemi?u vrnil vse premoženje in odšel. Sedaj pa ne vem, dragi gospodje, kdo od teh je izkazal najve?jo zvestobo.«

Komentar št. 20: Moški in ženska

Duševni ?lovek – s te osnove seveda izhajamo – iš?e zaradi svoje narave sodelovanje, kar mu je tudi naro?eno. Zaradi ljubezni, ki je nad vsem in vsemi, postane sodelovanje samoumevno. (...)

Logos je uredil tako, da mora ?loveštvo, ?e ho?e proizvesti mo?, uporabiti "obratno polarizacijo", to pomeni popolnoma enakopravno sodelovanje moških in žensk. (...)

Pri obeh izžarevajo?i princip ustvarja, sprejemajo?i pa poraja. Zaradi negativnega mentalnega telesa je moški v Gnozi bolj dojemljiv za neposredno žar?enje Duha, ki je pozitivno. Zaradi pozitivnega mentalnega telesa pa je ženska v Gnozi bolj dojemljiva za svetlobo in mo? duše, ki je negativna. Zato je Duh moški, duša pa ženska. (Jan van Rijckenborgh: Alkimi?na poroka, prvi del, str. 263)

Usta so se nam zaprla. Tudi mladenka ni hotela re?i ni?esar drugega kot: »Nadaljujte.« Zato se peti ni mudil in je za?el: »Dragi gospodje, ne bom dolg. Kdo se bolj veseli, tisti, ki gleda to, kar ljubi, ali tisti, ki se tega samo spominja?«

»Tisti, ki gleda«, je rekla mladenka. »Ne«, sem odgovoril. Za?el se je prepir. Zato je šesti zaklical: »Dragi gospodje, moram se oženiti. Na voljo imam devico, poro?eno žensko in vdovo. Pomagajte mi, da se osvobodim dvoma, pa vam bom lahko pomagal pri vaših vprašanjih.«

»Še dobro je«, je odgovoril sedmi, »?e lahko izbiraš. Pri meni je druga?e. V mladosti sem iz dna srca ljubil lepo in ?astivredno mladenko, ona pa mene. Vendar se zaradi nasprotovanja njenih prijateljev nisva mogla poro?iti. Poro?ila se je z drugim, sicer ?astivrednim in krepostnim ?lovekom, ki je skrbel zanjo in jo ljubil.

Nato je dobila popadke, ki so bili zelo hudi. Vsi so mislili, da je umrla. V veliki žalosti so jo sve?ano pokopali. Pomislil sem: ker ti v življenju ni smela pripadati, jo mrtvo lahko objameš in poljubiš. S seboj sem vzela svojega služabnika, ki jo je pono?i izkopal. Ko sem odprl krsto, jo objel in se dotaknil njenega srca, sem za?util, da še nekoliko bije, kar se je zaradi moje toplote stopnjevalo, dokler nisem kon?no opazil, da pravzaprav še živi. Skrivoma sem jo nesel domov. Ko sem ji ogrel telo z dragoceno zeliš?no kopeljo, sem jo zaupal svoji materi in rodila je lepega fantka. Kot mater sem zvesto negoval tudi njega. Ker je bila izredno presene?ena, sem ji ?ez dva dni odkril, kaj se je zgodilo, s prošnjo, naj odslej živi v zakonu z menoj. To pa jo je zelo zaskrbelo, saj bi lahko soprogu, ki je bil dober in pošten, povzro?ila trpljenje. Glede na okoliš?ine pa naj bi bila zavezana v ljubezni tako enemu kot drugemu. Po dveh mesecih, ko sem moral nekam odpotovati, sem v goste povabil njenega moža. Med drugim sem ga vprašal, ali bi znova sprejel umrlo ženo, ?e bi prišla k njemu, kar je jokaje in v solzah pritrdil. Kon?no sem privedel njegovo ženo skupaj s sinom, mu povedal vse, kar se je zgodilo, in ga prosil, naj privoli v mojo nameravano poroko. Kljub dolgemu razpravljanju me ni mogel odvrniti od mojih pravic in mi je moral ženo prepustiti. Prepir se je nadaljeval samo še okrog sina.«

Mladenka ga je prekinila in rekla: »?udi me, da ho?ete podvojiti trpljenje razžaloš?enega moža.«

»Kako«, je odgovoril, »ali nisem bil upravi?en do tega?« Med nami se je razvila razprava. Ve?ina je menila, da je storil prav. »Ne«, je rekel, »podaril sem mu oba, ženo in sina. Sedaj pa mi povejte, dragi gospodje, je bilo ve?je moje poštenje ali poštenje njenega moža?«

Te besede so mladenko tako razveselile, da nam je zavoljo obeh nazdravila. Zgodbe ostalih pa so bile nekoliko bolj zmedene, tako da si nisem mogel zapomniti vseh. Spomnim se samo še ene. Nekdo je rekel, da je pred nekaj leti poznal zdravnika, ki je kupil drva za zimo in se celo zimo grel z njimi. Kakor hitro pa je prišla pomlad, je drva spet prodal in jih torej užil zastonj.

»To pa je umetnost«, je rekla mladenka, »vendar je ?as potekel.« »Da«, je odgovoril moj tovariš, »kdor ne zna razrešiti vseh ugank, lahko vsako zve po slu. Mislim, da ne smejo biti zamol?ane nikomur.«

Komentar št. 21: Smisel ljubezenskih zgodb

Poleg tega vam bo, tako upamo, kmalu postalo jasno, da te navidezno ljubezenske zgodbe vsebujejo globok smisel. Vsekakor pa je smisel skrit zelo globoko pod površjem. Zato lahko sklepamo, da je moral imeti avtor Alkimi?ne poroke zelo upravi?ene vzroke, da je prikrl, kar ni bilo namenjeno posvetnim ušesom. (Jan van Rijckenborgh: Alkimi?na poroka, prvi del, str. 261)

Ime mladenke Alkimija

Medtem se je že za?ela zahvalna molitev. Vsi smo se dvignili od miz, siti in veseli. Źelel sem si, da bi vse pogostitve in obedi potekali na tak na?in. Ko smo se malo sprehodili po dvorani, nas je mladenka vprašala, ali si želimo, da bi se poroka za?ela. »Da«, je nekdo odgovoril, »plemenita in krepostna mladenka.«

Tedaj je skrivoma odposlala enega od mladeni?ev, pri tem pa nadaljevala naš pogovor. Do nas je bila tako doma?a, da sem si jo upal vprašati po imenu. Zasmejala se je moji radovednosti, vendar je ostala neomajna in odgovorila: »Moje ime ima petinpetdeset, pa vendar le osem ?rk, tretja je tretjina pete; ?e jo dodamo šesti, dobimo število, katerega koren je, ?e ga zmanjšamo za prvo, enak tretji in je polovica ?etrte. Peta in sedma sta enaki, prva pa je enaka zadnji. Z drugimi daje toliko, kolikor ima šesta, ki pa ima le štiri ve? kot trikrat tretja. Torej mi povej, gospod, kako mi je ime?«

Odgovor se mi je zdel zamotan, toda nisem se vdal in sem rekel: »Plemenita in krepostna mladenka, smem zvedeti za eno samo ?rko?« »Seveda,« je rekla, »to se lahko zgodi.« »Koliko,« sem znova rekel, »šteje torej sedma?« »Šteje,« je rekla, »toliko, kolikor je tu gospodov.« To mi je zadoš?alo in lahko sem ugotovil njeno ime (ime mladenke je ALCHIMIA). Bila je zelo zadovoljna in oznanila je, da mi bo razkrito še ve?.

Komentar št. 22: Mo? Alkimija

Kdor ho?e v sebi izvesti transfiguracijo, mora za?eti z alkimi?nim procesom preobrazbe. S takim procesom pa je nemogo?e za?eti na osnovi obi?ajnega zanimanja ali odlo?itve. Ne, v kandidatu morajo biti izpolnjeni dolo?eni pogoji, cela vrsta pogojev. Povezani med seboj tvorijo silo, ki jo lahko imenujemo alkimija. Ta sila ponuja sicer možnost, vendar je v svojem neizpolnjenem vidiku le obljuba, je kot devica. Notranjo alkimi?no možnost prejme u?enec po samopredaji vrtnici srca s pomo?jo novega rojstva duše in s tem, da se v novem duševnem stanju poveže s sedmimi žarki Duha, torej s sedmimi utežmi, katerih težo mora zdržati in izpolniti njihove zahteve. (Jan van Rijckenborgh: Alkimi?na poroka, prvi del, str. 268)

Sedem mladenk nosi uteži

Medtem se je nekaj mladenk pripravilo. Njihov prihod je bil zelo sve?an. Svetila sta jim dva mladeni?a. Eden je imel vesel obraz, svetle o?i in plemenite proporce. Drugi pa je deloval nekoliko jezno; kar je hotel, tako je moralo biti, sem izvedel kasneje. Za njima so prišle štiri mladenke. Ena je spodobno povešala o?i, njene kretnje so bile ponižne. Tudi druga je bila spodobna in sramežljiva. Tretja se je ob vstopu v sobo ne?esa prestrašila. Kot sem slišal, ni mogla ostati, ker je bilo preve? veselo. ?etrta pa je prinesla nekaj šopkov, da bi pokazala svojo ljubezen in darežljivost.

Za njimi sta prišli še dve, ki sta bili oble?eni še sijajnejše in lepše. Prijazno sta nas pozdravili. Ena je nosila modro krilo, posejano z zlatimi zvezdami, druga pa zeleno z rde?imi in belimi ?rtami. Na glavi sta imeli plapolajo?i ruti, ki sta jima zelo pristajali.

Kon?no je prišla še zadnja. Na glavi je imela kronico, gledala pa je bolj proti nebu kot proti zemlji. Mislili smo, da je to nevesta. Vendar to niti naklju?no ni bila, ?eprev jo je zelo prekašala kar zadeva ?ast, bogastvo in položaj ter je kasneje

vodila celotno poroko.

Pridružili smo se svoji mladenki in padli na kolena, ?eprav se je mladenka s kronico izkazala za zelo ponižno ter bogaboje?o. Vsakemu je ponudila roko in nas hkrati opomnila, naj se ne ?udimo preve?, kajti to je eden njenih najneznatnejših darov, kar nam jih lahko da. O?i naj raje dvignemo k stvarniku in se nau?imo spoznati njegovo vsemogo?nost. Nadaljujemo naj z za?eto potjo in prejete milosti uporabimo v Božjo ?ast ter blagor ljudi. Njene besede so bile ?isto druga?ne od besed naših mladenk, ki so bile še nekoliko bolj posvetne. Vsega so me prežele. »Ti pa,« mi je rekla, »si prejel ve? od drugih. Glej, da boš tudi ve? vrnil.« Ta pridiga mi je zvenela zelo tuje.

Ko smo nato zagledali mladenke z instrumenti, smo menili, da moramo že zaplesati, vendar ?as še ni prišel. Vse uteži, o katerih sem poro?al, so še vedno stale tam. Zato je kraljica (ne vem, kdo je bila) vsaki mladenki ukazala, naj vzame eno. Naši mladenki je dala svojo, ki je bila zadnja in najve?ja. Pozvala nas je, naj ji sledimo.

Komentar št. 23: O pomenu sedmih mest shranjevanja

Sedem uteži, ki so v znanem obredu tehtanja služile sodbi, preizkušnji, je treba zaradi prisotnosti novih možnosti prenesti na njihova prava mesta shranjevanja. Zato vsaka od sedmih mladenk, ki jih vodi duša, vzame eno od uteži, da bi jo prenesla na za to dolo?eno mesto: sedem uteži, sedem mest shranjevanja. Duša stopi na vseh sedem mest. Tudi mladenka z utežjo vstopi v vseh sedem. Razumete to mogo?no delo? Sedem mest sovпада s sedmimi možganskimi votlinami. V vsako se zasidra en žarek sedmereg Duha in se poveže z enim od vidikov vrtnice duše. V veliki delavnici postanejo tako sile Duha in sile duše eno. V templju najgloblje notranjosti sta torej Duh in duša potencialno in na?elno že sklenila sveto poroko. (Jan van Rijckenborgh: Alkimi?na poroka, prvi del, str. 277)

Obešanje uteži

Samozavest se nam je nekoliko zmanjšala. Opazil sem namre?, da je bila naša mladenka z nami predobra in sploh nismo bili tako zelo cenjeni, kot smo si v?asih domišljali. Sledili smo ji torej po svojem vrstnem redu. Peljali so nas v prvo sobano. Tam je naša mladenka najprej obesila kralji?ino utež. Pri tem so peli lepo duhovno pesem.

V tej sobani ni bilo ni?esar dragocenega, le nekaj lepih in nepogrešljivih molitvenikov. Na sredi je bilo stojalo, primerno za molitev. Tam je kraljica pokleknila in vsi smo morali v krogu poklekniti okrog nje. Za mladenko, ki je brala iz knjižice, smo ponavljali molitev, da naj bo poroka v Božjo ?ast in v našo korist.

Nato smo šli v drugo sobano, kjer je utež obesila prva mladenka. Tako se je nadaljevalo, dokler niso bili opravljeni vsi obredi. Zatem je kraljica ponovno vsakemu dala roko in z mladenkami odšla.

Naša predsednica je še nekaj ?asa ostala pri nas. Ker pa je bilo že dve pono?i, nas ni hotela ve? zadrževati. Zdelo se mi je, da je bila rada z nami. Vendar nam je zaželela lahko no? in mirno spanje. Od nas se je poslovila prijazno, a nerada.

Naši mladeni?i so dobili sporo?ilo, naj vsakemu od nas pokažejo sobo. Ostali so pri nas) v drugi postelji, da bi nam lahko ustregli, ?e bi kaj potrebovali. Moja soba, saj o drugih ne vem ni?esar, je bila kraljevsko opremljena z lepimi preprogami in slikami. Predvsem pa mi je bil drag moj mladeni?, tako izbrano zgovoren in izkušen v umetnostih, da me je spravil še ob eno uro in sem zaspal šele okrog pol štirih.

To je bila prva no?, ko sem lahko mirno spal, vendar mi sramotne sanje niso dale miru. Celo no? sem se ukvarjal z vrati, ki jih nisem mogel odpreti. Kon?no mi je uspelo. S takimi fantazijami sem preganjal ?as, dokler se proti jutru nisem prebudil.

Konec tretjega dne

[Preberite ?etrty del: ?etrty dan – Kako Christian Rosenkreuz obiš?e gledališko igro v son?ni hiši, kako prvi? prispe v gornjo dvorano, kako prisostvuje obglavljenju sedmih oseb in kako pono?i opazuje sedem ladij](#)

Source:

<https://www.lectorium.si/sl/artikel/tretji-dan-alkimicne-poroke-christi...>